

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobce A., zastoupeného JUDr. Věrou Krčmovou, advokátkou v Třebíči, kpt. Jaroše 22, proti žalovanému Finančnímu ředitelství v Brně, Brno, nám. Svobody 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2002, čj. 1109/2002/FŘ/120, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2005, čj. 29 Ca 423/2002 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- I. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Finanční úřad doměřil žalobci dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 6. 2001, čj. 63053/01/330911/8092, daň z příjmů za rok 1997 ve výši 1 296 750 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 11. 2002, čj. 1109/2002/FŘ/120, změnil k odvolání žalobce dodatečný platební výměr tak, že dodatečně vyměřená daň za rok 1997 činí 1 285 050 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně. Tvrdil, že správce daně nesprávně vyhodnotil odpověď žalobce na výzvu k dokazování [§ 31 odst. 9 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“, „d. ř.“)] jako nedostatečnou a neprůkaznou, posoudil transakci žalobce s cennými papíry jako záměrné krácení

daňové povinnosti žalobce za zdaňovací období 1997 a zvýšil žalobci základ daně o částku 6 020 000 Kč (§ 23 odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů). Žalovaný pochybil, když nevyhověl odvolání žalobce, který v rámci daňového řízení nesplnil svoji důkazní povinnost ve vztahu k prokázání nákladu ve výši 6 000 000 Kč uplatněného při prodeji cenných papírů. Žalobce odkázal na argumentaci rozvedenou v odvolání a namítl, že důkazní povinnost podle § 31 odst. 9 daňového řádu beze zbytku splnil a předložil zdůvodnění svého jednání, které doložil důkazy ohledně nákupu a prodeje předmětných akcií. Žalobce nemohl prokázat výhodnost investice, která pro něj skutečně nebyla úspěšná. Přestože správce daně požadoval doložit skutečnosti nad rámec ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu, žalobce požadavky výzvy splnil. Správce daně ani žalovaný však nepovažovali odpověď za dostačující, porušili své povinnosti podle § 2 odst. 1 daňového řádu, zejména povinnost dbát zachování práv a právem chráněných zájmů daňového subjektu tím, že nevzali do úvahy tvrzení a důkazy předložené žalobcem, nehodnotili důkazy ve vzájemné souvislosti a účelově použili jen pro ně výhodnou část právního předpisu.

Krajský soud v Brně zamítl žalobu rozsudkem ze dne 28. 2. 2005, čj. 29 Ca 423/2002 - 47. Vyšel přitom ze závěru, že argumentace žalobce je nekonkrétní, proto se jí soud nemohl v jednotlivostech meritorně zabývat. Žalobce paušálně odkázal na ustanovení § 2 (resp. § 2 odst. 1) daňového řádu, které měl správce daně a žalovaný porušit. Přes tvrzení, že správce daně s žalovaným nedbali zachování jeho práv a právem chráněných zájmů, žalobce neuvedl skutek, kterého se měly správní orgány v rozporu se zákonem dopustit, ani jaká práva nebo právem chráněné zájmy žalobce měly být porušeny. Žalobce namítl, že žalovaný nevzal v úvahu vysvětlení a předložené důkazy, ale nespecifikoval, o které důkazy se mělo jednat. Z podané žaloby, z napadeného rozhodnutí, ze soudního spisu, ani z přiložených správních spisů přitom nevyplyvá, že by žalovaný jakýkoliv důkaz předložený žalobcem odmítl. Žalovaný postupoval při hodnocení důkazů v souladu s § 2 odst. 3 daňového řádu a vzal v úvahu veškeré předložené důkazy. Správce daně dokonce vyzval žalobce k prokázání tvrzených skutečností, ten však žádný další důkaz nepředložil a důkazní břemeno neunesl. Z obecně formulované žalobní námitky, že správce daně a žalovaný porušili zásadu volného hodnocení důkazů, není seznatelné, čeho konkrétně se měli dopustit. Stejný závěr lze zaujmout k žalobním námitkám, podle nichž správní orgány přihlédly při hodnocení důkazů jen k tomu, co považovaly za výhodné, a použily pouze pro ně výhodnou část právního předpisu, čímž porušily své povinnosti podle § 2 daňového řádu. Soud není vzhledem k zásadě dispoziční a koncentrační oprávněn vyhledávat možné, ale konkrétně nevyslovené, vady správního řízení a proto nemohl tyto žalobní námitky meritorně přezkoumat. Odkázal-li žalobce na argumentaci uvedenou v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, není možné takový odkaz považovat bez dalšího za řádně uplatněný žalobní bod.

Krajský soud se neztotožnil ani s tvrzením, podle nějž výzva správce daně k dokazování přesáhla rámec ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu. Citovaná výzva plně korespondovala s daným ustanovením daňového řádu a bylo na žalobci, aby prokázal údaje, které uvedl v daňovém přiznání, stejně jako ty, ke kterým jej správce daně v průběhu daňové kontroly vyzval. Povinnost žalobce předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení v průběhu daňové kontroly vyplývá mj. z ustanovení § 16 odst. 2 písm. e) daňového řádu, přičemž žalobce byl vyzván k prokázání a doložení konkrétně uvedených skutečností. Odpovědnost za předložené důkazní prostředky tak ležela na straně žalobce, který měl prokázat, že šlo o výdaj vynaložený na dosažení zajištění a udržení jeho části příjmů v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Žalobce ovšem v průběhu daňového řízení žádný takový důkaz nepředložil, a to ani na výzvu správce daně. Samotná tvrzení důkazním prostředkem nebyla. Žalovaný i správce daně se v daňovém řízení zabývali vším, co mohlo přispět ke správnému stanovení daně, včetně návrhů žalobce, žádné jeho návrhy neodmítli a naopak provedli všechny důkazy v potřebném rozsahu. Krajský soud uzavřel, že skutková zjištění, z nichž rozhodnutí žalovaného vycházelo, byla dostatečná a právní závěr žalovaného vyjádřený v rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Dovolal se stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel namítl pochybení krajského soudu, který mu vytkl zásadní nekonkrétnost argumentace v žalobě a nezabýval se v jednotlivostech jeho tvrzeními. Žaloba přitom poukazuje na konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozováno, že žalovaný porušil zákon, a obsahuje argumentaci opřenou o důkazy uvedené v přílohách. Pokud se soud nezabýval důkazy neuvedenými přímo v žalobě, jedná se o přepjatý formalismus. Nabyli-li soud přesvědčení, že žaloba trpí vadami, měl vyzvat stěžovatele k odstranění vad podání (§ 37 odst. 5 s. ř. s.), neboť je povinností soudu zabezpečit, aby neúplné nebo vadné podání bylo opraveno. Zcela mylně pak soud považoval repliku stěžovatele ze dne 2. 2. 2004 za rozšíření žaloby o další žalobní body, ke kterým nelze přihlížet.

Stěžovatel dále tvrdil nesprávné právní posouzení a nedostatečné odůvodnění rozsudku soudu týkající se žalobní námitky, podle níž požadavek správce daně ve výzvě k dokazování (§ 31 odst. 9 daňového řádu) jde nad rámec zákona, neboť oprávnění správce daně podle citovaného ustanovení není neomezené a stěžovatel nemá povinnost prokazovat výhodnost investice ve vazbě na ustanovení § 24 zákona o daních z příjmů. Rovněž výklad § 24 zákona o daních z příjmů žalovaným nemá oporu v zákoně a jde nad rámec citovaného ustanovení.

Krajský soud nesprávně posoudil a nedostatečně odůvodnil také závěr, že stěžovatel v průběhu daňového řízení nepředložil žádný důkaz, kterým by prokázal, že deklarovaný výdaj byl vynaložen na dosažení, zajištění a udržení jeho příjmu, a to ani na výzvu správce daně, a že tvrzení stěžovatele takovýmto důkazním prostředkem nebyla. Pokud soud hodnotil odpověď stěžovatele na výzvu správce daně jako nedostačující z pohledu § 31 daňového řádu, znamená to, že ji posuzoval, ale v odůvodnění rozsudku chybí její právní hodnocení.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl zamítnout kasační stížnost jako nedůvodnou. Ztotožnil se se závěrem krajského soudu, že vzhledem k dispoziční a koncentrační zásadě, ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, není soud povolán za stěžovatele vyhledávat možné, ale konkrétně nevyslovené vady napadeného rozhodnutí. Žalobě stěžovatele nechybí žádná ze zákonných náležitostí ve smyslu § 71 odst. 1 s. ř. s., její žalobní body jsou však nekonkrétní. S touto skutečností nelze spojit povinnost soudu vyzývat stěžovatele (§ 37 odst. 5 s. ř. s.) k lepšímu a kvalifikovanějšímu vymezení žalobních bodů.

Stěžovatel na výzvu k dokazování (§ 31 odst. 9 daňového řádu) k transakci s cennými papíry mj. uvedl, že pro něj byla v okamžiku prodeje předmětných cenných papírů podstatná již jen skutečnost, že ještě bylo možné ztrátu z obchodu uznat jako nákladovou položku podle zákona o daních z příjmů. Správce daně tuto skutečnost zhodnotil v rámci Zprávy o výsledku daňové kontroly, jejímž výsledkem bylo pro zdaňovací období roku 1997 vyloučení částky odpovídající rozdílu mezi pořizovací cenou a prodejní cenou předmětných akcií z nákladů, a to pro krácení daně jiným způsobem (§ 23 odst. 10 daňového řádu). Důkazní prostředky, kterými stěžovatel operuje (tj. faktické uskutečnění obchodní transakce) neprokazují, že předmětný výdaj je výdajem podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Stěžovateli se nepodařilo prokázat souvztažnost výdaje s vlastním příjmem, která je rozhodujícím kritériem pro daňovou uznatelnost výdaje. Právě na základě prokázání takové skutečnosti lze přitom snížit daňové příjmy. Uvedená důkazní povinnost nepřekračuje rámec ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Důvodná není ani námitka stěžovatele, podle níž výzva k dokazování (§ 31 odst. 9 daňového řádu) vybočila z rámce jeho důkazní povinnosti, neboť vyčíslení výdaje je nepochybně údajem daňového přiznání. Povinnost stěžovatele předložit všechny důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení vyplývá rovněž z ustanovení § 16 odst. 2 písm. d) a e) daňového řádu.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel především namítal nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Žaloba podle jeho názoru poukazuje na konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozováno, že žalovaný porušil zákon, obsahuje konkrétní argumentaci opřenou o důkazy uvedené v přílohách, a proto není odůvodněn závěr krajského soudu, že se pro zásadní nekonkrétnost argumentace v žalobě nemohl meritorně v jednotlivostech zabývat tvrzeními stěžovatele.

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení, individualizovaná ve vztahu k žalobci a k projednávané věci, a právní argumentaci, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu a nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 57, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, čj. 8 Azs 52/2005 - 56¹, a ze dne 22. 4. 2004, čj. 6 Azs 22/2004 - 42²).

Stěžovatel v žalobě mj. namítal porušení § 2, resp. § 2 odst. 1, daňového řádu s tím, že správce daně a žalovaný nedbali zachování jeho práv a právem chráněných zájmů, ale neuvedl skutek, kterého se měli v rozporu se zákonem dopustit, a konkretizaci práv nebo právem chráněných zájmů žalobce, které měly být porušeny. Rovněž tvrdil, že správce daně a žalovaný nevzali v úvahu předložená vysvětlení a důkazy, aniž specifikoval, o které důkazy se mělo jednat a uvedl, že správce daně a žalovaný porušili zásadu volného hodnocení důkazů a při hodnocení důkazů přihlídl jen k tomu, co považovali za výhodné, a použili jen pro ně výhodnou část právního předpisu. Nejvyšší správní soud dospěl v souladu s argumentací shora k závěru, že krajský soud nepochybil, vyhodnotil-li uvedené žalobní námitky jako nekonkrétní a vzhledem k zásadě dispoziční a koncentrační meritorně nepřezkoumatelné.

Stěžovatel dále vytkl krajskému soudu, že se nezabýval konkrétní argumentací uvedenou v přílohách, zejména v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí.

¹ <http://www.nssoud.cz>

² <http://www.nssoud.cz>

Nejvyšší správní soud proto ke své dosavadní argumentaci doplňuje, že uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (jak do značné míry učinil stěžovatel) již proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správce daně), než které bylo předmětem přezkumu krajským soudem (rozhodnutí žalovaného). Žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu v žalobě explicitně uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 1995, čj. 6 A 15/94 - 39, SP č. 136).

Stěžovatel namítal, že krajský soud měl v případě shledaných vad žaloby postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzvat stěžovatele k odstranění vad podání, neboť je povinností soudu zabezpečit, aby neúplné nebo vadné podání bylo opraveno.

Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že není dána zákonná povinnost soudu vyzývat žalobce k odstranění vad podání (§ 37 odst. 5 s. ř. s.) v případech, kdy žaloba neobsahuje žalobní bod, neboť takto široce pojiímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, čj. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS).

Ani teoretické připuštění povinnosti soudu vyzývat žalobce k odstranění vad podání (absentujících žalobních bodů), by ovšem nemohlo zvrátit závěry v nyní posuzované věci. Žaloba stěžovatele kromě shora uvedených nekonkrétních námitek obsahovala i námitky, které byly meritorně přezkoumatelné, a postupu v řízení tak nic nebránilo.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že krajský soud mylně považoval repliku žalobce ze dne 2. 2. 2004 za rozšíření žaloby o další žalobní body, ke kterým nelze přihlížet. Z odůvodnění napadeného rozsudku totiž podobný závěr nevyplývá.

Stěžovatel zpochybnil závěry krajského soudu, podle nichž výzva správce daně k dokazování (§ 31 odst. 9 daňového řádu) svým rozsahem plně korespondovala s citovaným ustanovením a stěžovatel v průběhu daňového řízení ani po výzvě správce daně nepředložil žádný důkaz, kterým by prokázal, že deklarovaný výdaj byl vynaložen na dosažení, zajištění a udržení jeho příjmu ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel uzavřel dne 4. 4. 1997 kupní smlouvu s prodávající V. Ch. na odkup 10 kusů akcií společnosti Č. a. s., za kupní cenu á 600 000 Kč, přičemž jmenovitá hodnota jedné akcie činila 1100 Kč. Dne

14. 5. 1997 stěžovatel prodal 10 kusů akcií prostřednictvím společnosti R., a. s. za prodejní cenu á 972,80 Kč, do nákladů pak zaúčtoval částku 6 000 000 Kč za nákup cenných papírů a do výnosů částku 9551,30 Kč za tržbu z jejich prodeje. Stěžovatel tak realizoval ztrátu z předmětné obchodní transakce ve výši 5 990 448,70 Kč, kterou zahrnul do základu daně z příjmů právnických osob za rok 1997. Na základě výzvy správce daně k dokazování (§ 31 odst. 9 daňového řádu) ze dne 26. 3. 2001 měl stěžovatel mj. prokázat, proč nakoupil akcie mimo veřejný trh za cenu á 600 000 Kč, když v den nákupu byla uzavírací cena na R. á 1010 Kč a na Burze cenných papírů á 1025 Kč, a dále proč přistoupil k prodeji akcií při tak nevýhodné ceně. Stěžovatel v odpovědi ze dne 3. 4. 2001 uvedl, že v době nákupu předmětných akcií pro něj nebyla jejich cena na R. nebo na Burze cenných papírů podstatná. Jeho cílem při prodeji předmětných akcií (poté, co mu zprostředkovatel odkupu akcií sdělil, že zájemce o odkup akcií celý obchod ruší) nebylo dosáhnout příjmu, ale využít možnosti uznat ztrátu z obchodu jako nákladovou položku podle zákona o daních z příjmů.

Nejvyšší správní soud předem dalšího odůvodnění zdůrazňuje, že důsledkem dispoziční zásady ovládající řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem je mj. to, že obsah žaloby do značné míry předurčuje obsah soudního rozhodnutí. Pokud žalobce v žalobě namítá vady správního řízení toliko v obecné rovině, postupuje krajský soud v souladu se zákonem, jestliže procesní postup žalovaného v řízení přezkoumá obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledá v postupu žalovaného pochybení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004 - 54³, a ze dne 28. 4. 2004, čj. 1 Azs 28/2004 - 41⁴).

Stěžovatel v žalobě namítl, že výzva správce daně (§ 31 odst. 9 daňového řádu) požadovala doložit skutečnosti nad rámec tohoto zákonného ustanovení, aniž specifikoval, které skutečnosti požadované správcem daně v předmětné výzvě byly vyžadovány nad zákonný rámec, a aniž své tvrzení dále odůvodnil. Daňový subjekt přitom prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 31 odst. 1 daňového řádu). Ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám (srov. nálezná pléna Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, č. 130/1996 Sb.). Jestliže má daňový subjekt o určitých skutečnostech povinnost tvrzení, logicky nese ohledně svých tvrzení i důkazní břemeno. Krajský soud k žalobní námitce uvedl, že výzva správce daně svým rozsahem plně korespondovala s § 31 odst. 9 daňového řádu a bylo zcela na stěžovateli, aby doložil a prokázal veškeré údaje, které uvedl v daňovém přiznání, stejně jako ty, ke kterým jej správce daně v průběhu daňové kontroly vyzval. Povinnost stěžovatele předložit všechny důkazní prostředky prokazující

³ <http://www.nssoud.cz>

⁴ <http://www.nssoud.cz>

jeho tvrzení v průběhu daňové kontroly vyplývá mj. i z ustanovení § 16 odst. 2 písm. e) daňového řádu, přičemž stěžovatel byl výzvou k dokazování vyzván k prokázání a doložení zcela konkrétně a vyčerpávajícím způsobem uvedených skutečností. Nejvyššího správní soud dospěl k závěru, že požadované skutečnosti představují údaj daňového přiznání a krajský soud nepochybil ve svém dostatečně odůvodněném závěru, že výzva správce daně svým rozsahem nevybočila z rámce § 31 odst. 9 daňového řádu.

Podle § 24 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené citovaným zákonem a zvláštními předpisy. Podle znění § 24 odst. 2 písm. r) a w) zákona o daních z příjmů, účinného v době realizace předmětné transakce, byla nabývací cena akcií v případě jejich prodeje daňově uznatelným nákladem. Správce daně však měl možnost, jako u všech daňově uznatelných nákladů podle § 24 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů, přezkoumat výši a oprávněnost daňového základu daňového subjektu a v případě pochybností daňový subjekt vyzvat k prokázání jeho tvrzení podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. Pokud daňový subjekt neunesl své důkazní břemeno ohledně takového nákladu, nebylo možné považovat jej za prokázaný.

Prodej akcií po šesti týdnech jejich držby za prodejní cenu více než šestsetkrát nižší než byla jejich cena nákupní, který mohl působit přirozeně v pátek 29. 10. 1929, v posuzované době oprávněně vyvolal pochybnosti správce daně - výsledkem transakce totiž byla více než 99% ztráta. Stěžovatel na výzvu správce daně podle ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu prokázal pouze faktické uskutečnění předmětné obchodní transakce, nikoliv však skutečnost, že předmětný výdaj je výdajem vynaloženým na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, a že je tedy výdajem ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Stěžovatel sám v odpovědi na výzvu správce daně k dokazování uvedl, že v době nákupu předmětných akcií pro něj nebyla cena podstatná a jeho cílem nebylo dosáhnout příjmu, ale využít možnosti uplatnit ztrátu z obchodu jako nákladovou položku podle zákona o daních z příjmů. Krajský soud proto nepochybil shledaje, že stěžovatel v průběhu daňového řízení - a to ani na výzvu správce daně - nepředložil žádný důkaz, kterým by prokázal, že deklarovaný výdaj byl vynaložen na dosažení, zajištění a udržení jeho příjmu ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Krajský soud svůj závěr zároveň řádně a dostatečně odůvodnil.

Nejvyšší správní soud zhodnotil všechny stížní námitky jako nedůvodné a protože v řízení nevyšly najevo vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 101 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nenáleží mu proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by mu náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu